

Но, като я потърсилъ, не я намѣрилъ. Отново разровилъ цѣлия ковчегъ, нѣмало я. Всички настанали, търсили, но не могли да намѣрятъ диадемата.

Тогава царьтъ разпратилъ пратеници по всички краища на царството да разгласятъ, че който намѣри крадеца, ще бжде богато възнаграденъ.

Минали се день, два, недѣля. Изтекълъ и месецъ, а не могли да заловятъ крадеца.

Мълвата за отрадната диадема достигнала до най-отдалеченото село. Въ него живѣлъ беденъ мѣдрецъ. Като чулъ това, той рекълъ на жена си:

— Ще отида въ престолния градъ и ще открия крадеца.

Жена му се разтѣжила:

— Слушай, мжко, старъ си вече. Скоро ще започнатъ студоветѣ. Кжде ще вървишъ? Стой си тука. Ехъ, наистина, бедни сме, ала ще поминемъ и съ туй, което имаме.

Мжжътъ не я послушалъ Турналъ въ торбата хлѣбъ и сирене и яхналъ магаренцето.

Широко било царството. Старецътъ минавалъ презъ необятни гори, широки равнини; газилъ рѣкитѣ, възкачвалъ планинитѣ, почивалъ въ ливадитѣ и така изтекълъ цѣлъ месецъ откакто напусналъ селото си.

Една привечеръ стигналъ въ столицата. А тамъ всѣки день се събирали хора изъ разни краища на царството. Всѣки се надѣвалъ, че ще може да открие крадеца и ще получи обещаната награда.

Следъ два дена дошълъ редътъ и на стареца.

Царьтъ, като го видѣлъ тъй окжсанъ, казалъ:

— Толкова мѣдречи идваха и не можаха да го намѣрятъ, та ти ли? Но, опитай се!

— Повикай всичкитѣ си слуги въ една тъмна стая,—рекълъ старецътъ.

Събрали се слугитѣ въ тъмната стая, наредени единъ до другъ. После влѣзли царьтъ и мѣдрецътъ съ магаренцето си. Той казалъ на слугитѣ:

— Сега всѣки отъ васъ ще хваща опашката на магарето ми. Ако между васъ се намира крадецътъ, магарето ще усѣти, че той го хваща за опашката и ще изреве.

Започнали слугитѣ да се изреждатъ единъ следъ другъ, но магарето не изревало нито веднажъ.